

KORAY AVCI ÇAKMAN

SIRA SANA DA GELECEK

© tudem

Gece sessiz başlamıştı. Mezarlıkta, ölümün tüyle-ri diken diken eden durgunluğu hâkimdi. Saatler gece yarısını vurduğunda mezarlığın eski demir kapısı “Ga-arrç!” diye bir ses çıkarak yavaşça açıldı. Söğüt ağacı-
nın dalında pinekleyen çıtlık kuşu uyanmıştı. Simsiyah pelerinli bir silüet, gölge gibi içeri süzüldü. Az sonra dinlenmeye çekileceği mezara doğru ilerliyordu ki bir-
den önünde kendi gibi karanlık bir gölge belirdi. Korku ve panik onun yüzyıllardır hissetmediği ama bir baş-
kasında en sevdiği duygulardı. Bu yüzden de ansızın karşısına çıkan bu yaratık onu korkutmamış, yalnızca öfkelen-dirmişti.

Öfkesini alaya vurdu: “Ne o Emegen? Yoksa gece gece ölü dostlarınla volta mı atıyorsun?”

Konuşurken nefesinden buz kristalleri dağılıyor ve bu karanlık ormanda yaşama tutunmaya çalışan ne bu-
lursa, hepsinin üstüne ölümün soğuk nefesini üflüyordu. Ağzını açar açmaz, yanı başındaki minik bir dişbudak filizi soluverdi, az ötesindeki sarısabır otu da...

Söyledikleri karşısındakini sinirlendirmek bir yana eğlendirmişti.

“Ha ha ha! Çok komiksin Golem. Senin gibi tüm gecemi bir fare gibi gizlenip ölümlüleri gözleyerek geçiriyorum ya! Ne o çok mu özledin onlar gibi olduğun günleri?”

Golem pençeye benzer ellerini az ötedeki bir mezar taşına geçirerek karşısındakini şeytanî bir bakışla süzdü.

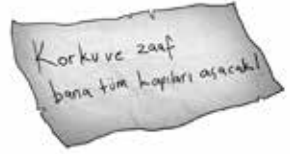
“Göreceksin, çok yakında bu kokuşmuş mezarlıktan da, sizlerden de kurtulacağım.”

“Nasıl yapacaksın? Bugüne kadar bunu başaran hiç olmadı.”

Golem’in dudaklarına çarpık ve karanlık bir gülümseme yerleşmişti.

“Zaaf! İnsanların zaafı onların zihinlerini bulandırır Emegen. Hırs, Kibir, Sevgisizlik, Açgözlülük, Kıskançlık, Duyarsızlık, Nefret ve Merhametsizlik... İnsanların zaafı bana tüm kapıları açacak.”

Golem’in kahkahaları tüm mezarlıkta çınladı.

KÖPEK

Taze bir rüzgârla sürüklenen yağmur bulutları, yükünü boşalttıktan sonra hava da şafakla beraber açmıştı. Gece yağın yağmur havayı tertemiz yapmış; yatılı özel okulun çevresindeki ağaçların ve çimlerin yeşili de daha bir canlanıp parlamıştı. Sabahleyin pencereleri açtıklarında içeriye dolan mis gibi toprak ve çimen kokusu öğrencilerin içini kıpır kıpır etmişti.

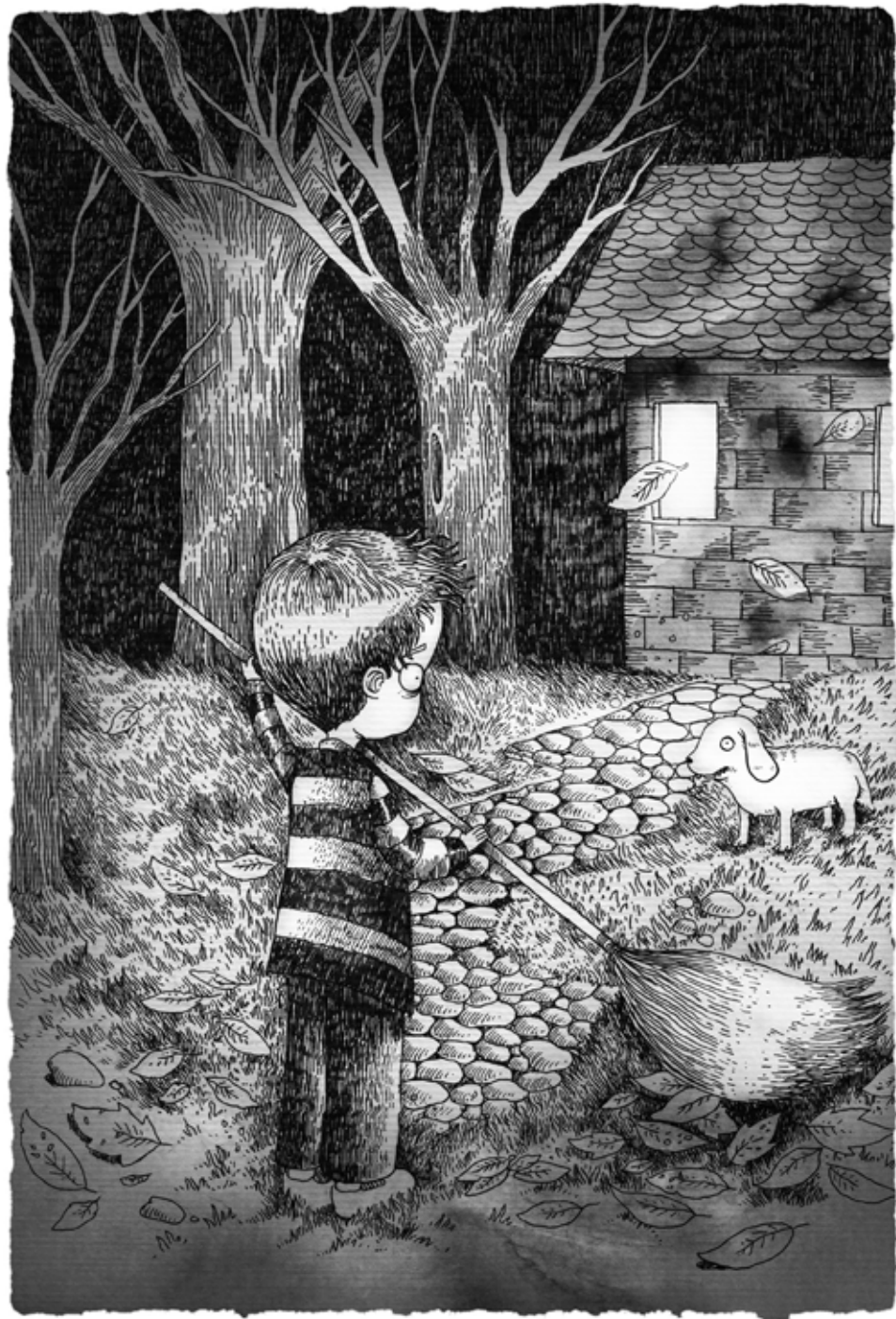
Ama Samet, tüm gün koca okulun bahçesini süpürmek zorunda olduğunu hatırlayarak yatağından hiç de keyifli kalkmadı. Doğrusu suratsız müdürün ceza vermekte üstüne yoktu. Nasıl da görmüştü onu sapanla kuş avlarken. Sonra da çarpık dişlerini sıkıp, gözlerini pörtleterek, “Katliam! Bu okulda katliama asla izin vermem!” demişti çatallı bir sesle.

“Hıh! Üç beş kuş avladım diye şu başıma gelene bak! Müdür müdür olsa, ceza vereceğine ‘Amma da avcısın ha!’ diyerek ödüllendirirdi beni. Hay şansıma tüküreyim!” diye söylene söylene gitti okulun hademesinin yanına.

Yaşlı adam süpürge, kürek ve çöp poşetini ona uzatırken asistanını zor bir ameliyata hazırlayan bir cerrah tavrıyla, “Allah’tan rahmet yağdı da şanslısın. Yoksa ıslatmadan süpüremezdin etrafı. Amma... işim kolay diye düşünme. Islak yapraklar da zor kalır yerden. Böyle sımsıkı tutucan süpürgeğin sapını. Olanca gücünle savurucan yaprağa yaprağa... Baktın olmadı, küreği yaprakların altına altına sokacan. Bak doğru süpür ha! Valla sonra söylerim müdür beyime! Öyle gariban kuşları avlamaya benzemez bu süpürük işi!” dedi.

‘Altı üstü üç kurusluk iş yapıyor ama tafirasından da geçilmiyor,’ diye düşündü Samet. Hele babası şu yurtdışındaki iş seyahatinden bir dönsün; bu çokbilmiş hademeyi de, müdürü de şikâyet edecekti ona.

Yüzünü buruşturarak bahçeye çıktı. Elindeki süpürgeyi rastgele bir sağa bir sola savururken nereden geldiği belli olmayan minik beyaz bir köpek beliriverdi yanı başında. “Hoşt! Hoşt bir sen eksiktin!” diyerek süpürgeğin sapıyla kovaladı köpeği. Ama yavru köpeğin hiç de gitmeye niyeti yoktu. Kuyruğunu sallayarak Samet’in peşi sıra yürüyordu. “Defol! Hoşt!” dedi öfke dolu bir sesle. Sonra da bir an durdu ve “Gel bakalım, gel kuçu kuçu...” diyerek köpeği çağırdı. Çağırdı çağırmasına da gözlerinde ne şefkat ne de sevecenlik vardı. Aksine, kahverengi gözleri dipsiz bir kuyuyu andırıyordu.

Köpek neşeyle onun bu çağrısına uydu. Okulun ormana bakan tarafında eski baraka gibi bir yapı vardı. Samet ıslık çala çala ardında köpekle oraya kadar geldi. Barakanın eskimiş kapısı gıcırdayarak açıldı. Samet önden girdi. Köpek içeri girer girmez birden kendini dışarı attı ve köpeğin üstüne kapıyı sıkı sıkıya kapatıverdi. “Oh be! Şu sersem köpekten kurtuldum,” diyerek soluğu yaprak yığınının başında aldı. Aniden çıkan rüzgâr yaprak yığınlarını dağıtmakla kalmamış, bahçeye bir sürü çer çöp de taşımıştı. Samet, “O sersem köpek beni oyalamasaydı şimdiye süpürmüştüm buraları,” diye söyleniyordu ki rüzgâr ayaklarının önüne bir defter sayfası sürükleyiverdi. Kâğıt, yapraklarla beraber bir sonraki rüzgârda dizlerine dolandı. Bunu bahçeye atana saydırıp duruyordu ki kâğıdın üzerinde yazan şey dikkatini çekti.

“Korku ve zaaf bana tüm kapıları açacak!”

Bir an, içinde bir ürperti hissetti. Sonra da, “İyice uçmuş bunu yazan,” diyerek kâğıdı yapraklarla birlikte süpürüp çöp poşetine attı.

Tüm gün koca bahçeyle uğraşmaktan öyle yorulmuştu ki o gece daha yastığa başını koyar koymaz uykuya daldı. Ama gece yarısı köpek sesiyle uyandı. Bir köpek hiç durmadan havlıyordu. Kulaklarını tıkadı, yorganı kafasına çekmeyi denedi ama boşuna... Köpek neredeyse başucunda havlıyor gibiydi. Oda arkadaşları Sinan yatağında mışıl mışıl uyuyordu. “Amm

da ağır uykun var,” diye homurdanarak uyandırdı arkadaşasını.

Sinan uykulu gözlerle, “N’oldu?” diye sordu sersem sersem.

“N’olcak oğlum, duymuyor musun şu itin sesini?”

“Ne iti?”

“Duymuyor musun? İtin teki sürekli havlayıp duyor.”

Sinan bir an durup şaşkın şaşkın baktı ona, sonra da, “Yoo, ben ses falan duymuyorum. Rüya mı görüyorsun sen?” dedikten sonra kafasını yastığa koyar koymaz tekrar uykuya dalıverdi.

Samet bir süre daha yatağında bir sağa bir sola dönüp durdu. Bal gibi de havlıyordu işte! “Sakin şu sersem yavru köpek olmasın bu! Şimdi gösteririm ben ona gününü!” diyerek hışımla kalktı yataktan.

Aslında bu karanlıkta tek başına barakaya gitmeye korkuyordu. Ama işi yalnızca bekçilik yapmak olan Murtaza Efendi sanki tüm gün taş taşımış gibi ana kapının girişindeki bekçi kulübesinde, koltuğuna gömülmüş, kestiriyordu. Samet, “Murtaza abi! Murtaza abi kalksana!” diye ne kadar bağırırsa da boşuna... Murtaza Efendi yalnızca kısa bir süreliğine horlamayı kestikten sonra kaynayan bir çaydanlık gibi eskisinden de fazla ses çıkararak horul horul uyumaya devam etti. Samet bu haliyle onu geçen gün oynadığı

bilgisayar oyunundaki gorile benzetti. Koca hayvan bir şiringayla olduğu yere yığılıp kalivermişti.

Köpeğin havlaması sanki daha da artmıştı. Samet onu susturamazsa uyuyamayacağını düşündü. Hem bu yüzden hem biraz da küçük çocuklar gibi karanlıktan ve minik bir köpek yavrusundan korkmayı kendine yediremediği için kararlı adımlarla çıktı kapıdan.

Dolunayın ışığı bahçedeki ağaçlara tuhaf bir görünüm veriyor, yerde uzun kara gölgeler oluşturmalarına neden oluyordu. Bir an duraksadı. Ama şimdi vazgeçecek olursa bir daha kendinde bu cesareti bulamayacak ve tüm gece o aptal köpeğin havlamalarına katlanmak zorunda kalacaktı. Bu düşünceyle dişlerini sıkarak iki yanı yer yer ağaçlıklı yolda hızla ilerledi. Barakanın kapısı tam da bıraktığı gibi kapalıydı. Sıkıca asıldı demir kola... Kapıyı açar açmaz kocaman bir karaltı görmesiyle kaçması bir oldu. Karaltı da peşi sıra onu kovalıyordu.

Panikten okula değil de tam tersi yöne, ormana sapmıştı. Ardına bakmadan ağaç dallarını ve iri çalılıkları yarararak nereye gittiğini bilmez bir halde, gözü dönmüş köpekten kaçmaya çalışıyordu.

Öyle hızlı koşmuştu ki ormanın derinliklerine vardığında nefesi kesilmişti. Korku ve yorgunluktan tıpkı bir hayvan gibi soluyor, dizleri titriyor, bedeni bacaklarına ağır geliyordu. Köpek görünürlerde yoktu. Ama Samet tedirgindi. Gecenin bir yarısı bu

karanlık ve kuytu ormanın içinde tek başına öylece kalakalmıştı. Ya köpek bir yerden çıkıp gelirse? Okul ne tarafta kalmıştı acaba? Tüm dallar, tüm ağaçlar birbirinin aynıydı. Soluk soluğa koştu durdu. Ormanın içine hapsolmuş gibiydi. Daha fazla koşacak dermanı kalmamıştı. Çaresizlik içinde etrafına bakındı. Kısa bir süre düşündükten sonra dikenli dalların canını acıtmasına aldırmadan yanı başındaki çalılığa daldı.

Nasıl olmuştu da böyle bir kâbusa saplanıp kalmıştı? Tek bildiği, dün barakaya bembeyaz minik bir yavru köpek kilitlediği idi. Oysa şimdi karşısında sanki kudurmuş gibi davranan kapkara ve iri yarı azgın bir köpek duruyordu. Bu olanlara akli bir türlü ermiyor du. Çalılıkların içinde öylece sinmiş, tir tir titriyordu ki birden gözü dönmüş köpek az ötede beliriverdi.

Ağzından salyalar akıtarak etrafı kolaçan eden kapkara köpeğe korkuyla baktı. Köpeğin çalılıkların etrafında dönüp durduğu birkaç saniye ona sanki saatler gibi geldi. Azgın hayvan yavaşça uzaklaşmıştı çalılıklardan. Onunla oyun oynuyor gibiydi. Onu bulur bulmaz parçalayacağından emindi. Hiç vakit kaybetmeden yanı başındaki iri bir ağaca tırmanmaya başladı. Tam da düşündüğü gibi köpek yeniden yanı başında bitiverdi. Samet düşmemek için bir daldan diğerine tutunarak panikle kendini yukarı doğru çekerken, köpek aşağıda onu parçalayacakmış gibi havlıyordu. Ayak bileği kalınlığındaki bir dalın üzerine

tünedi. Çıktığı yerde yalnızca dallar, budaklar, yapraklar ve uçsuz bucaksız karanlık bir gökyüzü vardı. Kendini yapayalnız ve çaresiz hissediyordu.

Umutsuzca, “Hoş! Git buradan! Allah’ın cezası köpek!” diye haykırdı. Ama onun bu sözleri köpeği iyice çıldırtmıştı. Ağacın tam altında sivri dişlerinden salyalar akıtarak hırılıyor ve onun aşağı inmesini bekliyordu. O anda ağacın altında bir adam belirdi. Köpeğin yanında öylece duruyordu. Samet, “Yardım edin bana!” diye bağırdı. Ama adam hiç oralı olmadı. Kılını bile kıpırdatmadan duruyordu. Tuhaf bir şekilde azgın köpek o adama bir şey yapmıyordu.

Samet, “*Belki de bu salak köpek bana da bir şey yapmaz,*” diye düşünerek ağaçtan inmeye karar verdi. Dallara tutunarak kendini aşağı bıraktı, yere az bir mesafe kalmıştı ki köpek ona doğru hamle yaptı. Samet son anda çekmişti bacağını. Ayakkabısı köpeğin ağzında kalmıştı. Azgın hayvan garip sesler çıkarak çabucak parçaladı ayakkabıyı. Samet soluk soluğa gerisin geriye ağaca tırmandı.

Üstteki kalın dallardan birine yerleşip, “Bana yardım edin ne olur!” diye yineledi umutsuz bir sesle. Sonra da, “Hey duymuyor musun, sana söylüyorum, bu köpek beni yiyecek!” diye bağırdı avazı çıktığı kadar ama boşuna... Adam kök salmış bir ağaç kadar hareketsiz duruyordu.

“Hep o lanet olasıca yavru itin yüzünden geldi bunlar başıma... O iti barakaya kilitleyeceğime bir kör kuyu bulup da içine atıverseydim ya,” diye söylendi. O anda orman esrarengiz bir sisle örtülüyordu. Başının üzerinden bir gölgenin geçtiğini fark etti. Ardından ormanda şeytanî bir ses ve kulakları tırmalayan bir çığlık duyuldu.

O sabah acı haberi öğrendiklerinde öğretmenlerin de, müdürün de, öğrencilerin de Samet’in gecenin bir vakti ormanda ne aradığına akılları ermedi. Okulun yaşlı hademesi ise, “Belli ki ölüm çağırmış,” diyerek işine koyuldu ve uzun uzun süpürdü iki yanı ağaçlıklı yolu... Tam barakanın yanına gelmişti ki içeriden sesler geldiğini duydu. Kapıyı açtığı anda minik beyaz bir yavru köpek neşeyle ayak bileklerine sürünecek, bacaklarına dolanacaktı.